

Er leefden eens lang geleden in een ver land een koning en een koningin. Koning Lodewijk en koningin Catharina, zo heetten ze, woonden in een prachtig kasteel en overal; zo ver je kijken kon, groeiden rozen. Prachtige, dikke, rode rozen en op elk plekje in het kasteel, van het hoogste torenkamertje tot in de diepste kelder, overal kon je de zoete geur van de rozen ruiken. Maar toch ontbrak er één ding aan hun geluk: de koning en de koningin droomden al lang van een kindje, maar hun grootste wens was nog steeds niet vervuld. Tot de koningin op een warme lentedag het leven schonk aan een schattig prinsesje met lieve blauwe ogen en prachtige rode lippen. En omdat rond het kasteel de rozen in bloei stonden, besloten ze het kindje Doornroosje te noemen...

Koning Lodewijk was zo blij met de geboorte van zijn dochttertje, dat hij een groot feest wilde geven. Hij nodigde zijn hele familie uit en al zijn vrienden en kennissen uit het hele land en van ver daar buiten. En bij die gasten waren oók drie feeën: de drie goede feeën van het Zonnebloemendal, Juliania, Marthellia en Hannabellia.

Het geboortefeest van Doornroosje werd in pracht en praal gevierd. In het hele kasteel werden rozenblaadjes rondgestrooid zodat de gasten op een tapijt van rozen liepen. Er was een groot banket met kreeft en kaviaar en met slagroomtaart en chocoladecake. Er was limonade en champagne in overvloed en alle genodigden brachten cadeautjes mee voor de kleine prinses: een blokkendoos en een hobbelpaard, een poppenwagen en een prentenboek, een knuffelbeer en nog veel, veel meer.

